

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra LØVERIDDEREN, af 'Digte', 1803

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Poetiske Skrifter I", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN, 1926-1930, s. 12. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl01val-shoot-idm139633873535792/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

De lyde Moderen, men følt de tude  
Og knytte sig til Hvile i en Knude.

Kong Didrik ganger bleg og heel bedrøvet  
Omkring i Biergets fæle sorte Hule.  
»Ak var mit gode Sværd mig ei berøvet,  
Da friede jeg mig let af denne Kule.  
Da dræbte jeg de Orme ufortøvet,  
Og klemte dem med Skioldets stærke Bule,  
Og favned atter hierteligt imorgen  
Min Fæstemøe, min Fylla, hist paa Borgen.«

Og see ved Maanens hvide Midnatsluer,  
Som falder i en Ridse giennem Bierget,  
Et rustent Sværd tæt ved sin Fod han skuer,  
Hvorned en Kiempe fordem sig har værget.  
»Nu ingen Fare meer mit Mod forkuer,  
Thi Skiebuen har sig ei mod mig forsværget.«  
Saa raaber han og seer paa Sværdet nøie,  
Og bittre Taarer brister af hans Øie.

Det bedste Sværd, berømt i alle Lande,  
Den stærke *Adelting* han har i Hænde,  
Der farvede med Blod saa mangen Pande  
Og gjorde paa saa mange Helte Ende.  
Kong *Sigfreds* Sværd, den Helt som alle Strande  
Blandt Kiemper monnc første Rang tilkiende,  
Og Didriks Ven, i mange Aar forsvunden,  
Og nu, ved dette Mærke atter funden.

»Saa skulde du din lyse Bane ende  
I dette Mørke, mellem grumme Trolde.  
Dit kække Hierte brast i stor Elende

12

Da under disse sorte skumle Volde!  
Saa let kan Lykken sig i Livet vende.  
Jeg slaaer saa længe som dit Sværd kan holde.  
Du var min Ven, din Død jeg vist skal hævne.  
Hvor der er Mod der mangler ikke Evne.«

»Afsted! afsted! hvi vil jeg længer tøve  
I denne Hule mellem Skræk og Jammer?«  
Han Sværdet slaaer mod Flinten for at prøve  
Om det er stærkt, og Bierget staaer i Flamme!  
De største Klippestykker kan han kløve.  
Da vaagner op den mindste Orm og stammer:  
»Hvis du vor Moder vækker af sin Hvile  
Da vil du neppe ad din Skiebne smile.«

Men Kongen svarer: »Dybt mit Glavind bider!  
Dets dødelige Saar kan ei forbindes.  
I straffes skal ved disse Midnatstider.  
De store Led i eget Blod skal findes.  
Det Onde med det Gode altid strider  
Og vinder til det evig overvindes.  
I vog saamangen Helt i disse Sale,  
Det kan kun eders Hierteblod betale.«

»Vaagn, Moder! vaagn, og slug den slemme Fange.«  
Hun vaagnede og vilde Fangen slugte.  
Men da hun skued Sværdet blev hun bange,  
Og gav sig til skielve og at ruge.  
»Det Guld og Sølv som er i Fieldets Gange  
Det maa du bringe frit herfra og bruge.  
Kast Adelring kun ned i Biergets Rifter,  
Et evigt Venskab her med dig jeg stifter.«